

til Fakse. Hvert eneste Tog gør et saadant Ophold paa 3 Timer, og Folk kunne derfor ikke benytte denne Forbindelse. Skulle de fra Storeheddinge til Fakse, maa de leje en Vogn hos en Vognmand og køre Vejen. Vi have kun 3 Tog, og det kunde endda gaa, hvis de vare indrettede, som de burde, men de ere blandede Tog, der vel tage rejsende med, men som dog alle tage Godsvogne med, hvad der særligt om Aftenen er meget ubehageligt, naar der skal rangeres et Kvarter ved hver Station, idet Rejsen saa tager uendelig lang Tid, inden man naar Maalet, naar man kommer fra Storeheddinge eller Rørdvig. Linien Haarlev—Fakse er lidt bedre indrettet, idet der er indført fakultative Tog, og Linien i ethvert Tilfælde om Aftenen har rent Persontog, hvad der hjælper noget. Paa den anden Linie ere Forholdene aldeles utiladelige. Det er nødvendigt, at der bliver etableret et Tog mere paa denne Bane, og det Tog vilde da passende kunde lægges saaledes, at det kom i Forbindelse med Morgen-Itoget fra Gedser. Derved vilde der være vundet meget for Befolkningen paa denne Egn. Der findes da ogsaa 4 Tog paa næsten alle private Baner. Lyngby—Vedbæk, Gribskov—Helsing, Kallehave—Præstø, Dalby—Kerteminde, de nordfynske Baner, Nyborg—Ringe og Ringe—Faaborg. Jeg har skaffet mig Oplysninger derom, hvad jeg jo let kunde faa igennem en Togplan. Der gaar 4 Tog hver Dag i hver Retning, hvorimod vi paa den østsjællandske Bane kun have 3 Tog, som endda saa at sige ere Godstog allesammen. Efter hvad jeg har bragt i Erfaring — jeg ved det ikke for vist — siges der, at det ikke er Driftsbestyrelsens Skyld, at disse uheldige Forhold finde Sted. Man lægger Skylden derfor paa den kongelige Kommissarius, Kammerherre Tobiesen. Jeg siger det rent ud, fordi jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at dette Sagn gaar mellem Folk, at det er ham, som lægger Hindringer i Vejen for Fremskridt paa denne Bane. Dette gælder ikke blot det, som jeg her har paapeget, men Lønvilkaarene for Personalet, Arbejdskraften paa Stationen, Avancementsforholdene osv. Nu er naturligvis Materiellet paa Banen simpelt, men det kan dog bruges. Maskinerne er det værst med; det kniber meget med Vedligeholdelsen af dem; thi man har indskrænket Arbejdskraften paa Maskinværkstedet i den Grad, at det er umuligt for dem at holde Lokomotiverne vedlige og foretage alt, hvad der er at reparere. Der findes paa hele den østsjællandske

Jernbanes Værksted kun to Maskinarbejdere, to Læringe og en Smed. Vi kunne saa meget mere gøre Krav paa at være lidt bedre betjente, som Trafikken paa den østsjællandske Bane føres ad København til, i hvert Fald til Statsbanerne. Der findes i Grunden ingen Lokaltrafik. Alt, hvad der kommer fra Stevns og Fakseegnen, gaar til Køge, og, hvis det ikke bliver der, hvad den mindste Part gør, gaar det videre med Statsbanerne, som høster en ikke saa lille Fordel af denne Bane. Der føres slet ikke saa lidt ad denne Bane. I 1900 var det 1,469,971 Centner. Banen betaler sig da ogsaa for saa vidt, som den giver et Overskud, sidste Aar 40,000 Kr., ikke iberegnet Renterne, som Staten har garanteret. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der udtrykkelig staar i Koncessionen, at Beboerne langs denne Bane skulle nyde de samme Goder og Fordele, som Beboerne ved den sydsjøllandske Bane, der nu er Statsbane. Men det er saa langt fra. For Eksempel koster II. Klasses Billet 3,30, men paa Statsbanerne vilde den for samme Vej længde koste 3,05. En III. Klasses Billet koster 2,10, paa Statsbanerne 1,85. Beboerne have i alle Retninger Grund til at være misfornøjede med Forholdene og ere det ogsaa. Med Godsttrafikken er det paa samme Maade, den er ogsaa en Snes Øre dyrere pr. 100 Kilogram. Nu udløber Koncessionen paa denne Privatbane om 3 Aar, og saa vilde jeg meget ønske, at Staten vilde overtage Banen, saa vilde Forholdene blive bedre. Indtil da vilde jeg bede den højtærede Trafikminister, som ikke er til Stede, men dette vil jo nok komme for hans Øre, om at gøre noget for denne Privatbane, saa det kan blive bedre og Beboerne føle sig nogenlunde tilfredse med deres Forbindelse med Omverdenen.

Saa vil jeg gerne gøre et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. I Samlingen 1899—1900 blev her vedtaget et Lovforslag om tvungen Afgivelse af Vejmateriale; det blev 2 Gange forelagt her af Indenrigsministeren; men da Forslaget saa kom op i Landstinget, blev det dræbt. Kunne vi nu vente, at Forslaget vil blive fremlagt her eller i det andet Ting i indværende Samling?

Saa maa jeg endnu sige et lille Ord om Fakse Amtstue. Vi have i en lang Række Aar haft dette Spørgsmaal for i Rigsdagen, mest i Folketinget. Det var oprindelig foreslaaet, at det ikke længere skulde være et Filial-, men et selvstændigt regnskabsførende Kontor. Men sidste Aar skete det mærkværdige, at man ganske